

**MOT
LYSERE
TIDER**

September 1981
Nr. 8 - 30. årgang
Løssalg kr. 5,-

SVAR PÅ ÅPENT BREV FRA STRAFFEDØMT FRONTSØSTER:

Dette var bistand til fienden

Av redaktør TIM GREVE

I Folk og Land nr. 7 spør De i åpent brev om min mening om norske kvinner som meldte seg frivillig til innsats ved tyske hospitaler under den tyske okkupasjon av Norge. Svaret er enkelt. Dette var utilbørlig bistand til fienden og en opptreden som det overveldende flertall av det norske folk oppfattet som landssvik. Det humanitære motiv var underordnet ønsket om å hjelpe fiendens soldater.

De nevner den beskyttelse Genevekonvensjonen gav slike hjelpemannskaper som var tilknyttet det tyske Røde Kors. Tyskland respekterte på sin side ikke Genevekonvensjonene jfr. den

lange serie krigsforbrytelser mot uniformerte mannskaper, også i Norge. Konvensjonen sier intet om en norsk statsborgers adgang til frivillig å gjøre sanitetstjeneste for fienden.

At det forekom svik og unnfallenhet hos mange nordmenn under den tyske okkupasjon er en historisk kjennsgjening. Til denne kategori hører i høy grad mange som meldte seg frivillig til tyske anlegg eller gjorde forretninger med Tyskland under krigen. Men dette forhold endrer ikke vurderingen av de norske frivilliges innsats i tyske hospitaler og feltlasaretter. Den som meldte seg til slik innsats gav

fienden bistand like så vel som den som deltok i selve kamphandlingene, sa norske domstoler under landsvikoppgjøret.

Frihetsstraffen for sykepleiere som hadde tatt tjeneste i det tyske Røde Kors lå på ca. 1 år, hvis det ikke forelå andre straffbare virksomheter.

De spør om man har tenkt på hvilken presedens slike dommer kan ha for fremtiden. Jeg håper at de som fikk denne straff, og alle som får kjennskap til den, må ha forstått at enhver bistand til fienden skader landets interesser.

Tim Greve

FOLKE BERNADOTTE:

Rettsoppgjøret mot Røde Kors-søstrene i Norge var et politisk oppgjør, ikke et rettsoppgjør

Då presidenten i Raudekross-komiteen i Geneve var i Oslo i 1951, sa han m. a.: «Vi arbeider alltid for fienden». Geneve-konvensjonen gjaldt for Noreg. Frontsystemene var kanskje, som dei mannlege frivillige, dømde på førehand gjennom landsvikordninga — sjølv om dei aldri så mykje var utstyrt med norske Raudekrosspass fra generalsekretæren i organisasjonen, Rørholt. Med eit domsapparat i balanse ville dei kanhende ha gått fri — i kraft av den innlysande dispensasjonen som sjukepleien har grav på, ikke minst i krig? Folke Bernadotte var ikkje ukjend ved internasjonalt arbeid for Raudekrossen, det kosta han til slutt livet som meklingsmann i Israel i 1948. Han uttala at rettsoppgjøret mot Raudekrosssystemene i Noreg ikkje var eit rettsoppgjør, men eit politisk oppgjør.

Svend Blindheim: «Nordmenn under Hitlers fane». Selges av vår «Boktjeneste».

Nordmenn og tyskere hånd i hånd

VED UTSLETTElsen AV BODØ I 1940

Kampen for Norges frigjøring er et ærefullt kapittel i vår historie. Men kapitulasjonstidens aktiviteter fra norsk side er såvisst ikke bare ærefullt. Det kan settes et stort spørsmålstegn ved hvem som skal kaste den første sten, her. Under tegnede var imidlertid for ung til å bli tatt hensyn til, det være seg på den ene eller annen side, den gangen, og vil ihvertfall her rispe litt i overflatefernissen, skriver NORDLANDSPOSTEN's unge, modige journalist, Knut R. Hoff, den 25. april i år. Og han fortsetter:

Den norske innsatsen på tyske flyplasser i Norge mens kampene raste som verst i 1940, er et skammens kapittel i norsk historie. Men ingen av dem som gikk tyskerne til hånd den gang, ble trukket for retten. Da oppgjørets time slo i 1945, ble det trukket et glemselens slør over hele affæren. (Se side 3)

Reven og rognebærene

Av ROALD ASTRUP NIELSEN

«La dem («nazistene») leve i sin egen verden, hvorfor skal vi gå etter dem med kniver og forlange anger.»

Professor Magne Skodvin i «Øvre Smaalenene» 22.5.-81

Fabelen forteller at da den skrubbsultne reven fikk øye på de lekke, røde rognebærene, gjorde han de mest fortvilte byks for å få fatt i dem, inntil han fullstendig utmattet måtte la bærene i fred og lusket bort med halen mellom benene. «Høyt henger de og sure er de», sa reven.

I etterkrigstidens Norge var der en professor i historie som forsøkte å få hele befolkningen til å innse at under krigen var alt enten bekende svart eller krittende hvitt. I mai 1981 ga han opp.

«— La nazistene leve i sin egen verden,» sa professoren, og føyet til: «jeg håper faktisk at det aldri vil gå opp for disse menneskene hva de har vært med på, for da vil de få det vondt».

Ikke så vondt som reven da han forslått og like sulten måtte kaste det siste blick på rognebærene.

Heller ikke så vondt som professoren må ha hatt det når han etter et helt livs slit oppga å omvende «nazistene».

Buenos Aires, juli 1981
Roald Astrup Nielsen

SLUTT MED HYKLERIET

Av SIGURD BECKER

Etter vårt oppslag i augustnummeret, om heimefrontfolk som beslagla jødisk formue under okkupasjonen, mens eieren satt i Auschwitz, har vi mottatt følgende brev fra Sigurd BECKER:

Jeg vet ikke om jeg skal oppfatte det som fornærmelse, hån eller dumhet, da jeg fikk tilsendt Deres avis.

Det later til at De tror at historien De refererer, rettferdiggjør Deres egne handlinger under krigen.

«Familien har lidd nok.» Tonen var en helt annen under krigen, da daværende naziordfører kastet oss på gaten, for at nazipampene skulle flytte inn i huset vårt. Da vi ved arrestasjonene av jødene kom i dekning, og nazinaboen i sin iver t.o.m. fikk fatt i vår gamle hund i den tro at den skulle greie å snuse oss opp.

Da min far og jeg ble tatt med toget til Larvik av unghirden, som foruten å slå, tvang oss til å synge kampsanger med tekster som «jødeblodet for kniven rinner» eller noe i den stilen.

Slutt med hykleriet. Hadde De og Deres meningsfeller vært med makten, hadde en slik avis som Deres, men da med motsatt fortegn, ikke fått komme ut. Utgiverne og deres innsendere had-

de enten havnet i konsentrasjonsleir, blitt torturert eller hengt.

Med forakt
Sigurd Becker, Skien

Historien vi refererte var ikke noe forsøk på å rettferdiggjøre behandlingen av Deres familie under okkupasjonen, enten den kom fra nazihold eller fra den norske hjemmefronten.

At UNGHIRDEN slo Dem og Deres far, og truet dere til å synge, stemmer forøvrig ikke, unghirden besto av unggutter UNDER 18 år, som uten unntakelser, ALDRI deltok i aksjoner av politimessig art.

Tilslutt: ALLE som blir navngitt i FOLK OG LAND får et eksemplar med omtalen, som en orientering, med muligheter til snarest mulig å kunne rette opp eventuelle feil fra redaksjon eller innsender.

Det var derfor hverken som fornærmelse, hån eller av dumhet vi sendte Dem avisen.

Red.

Et politisk samarbeide med Brochmann's tilhengere?

Av Vera Grønland

«Jeg kjenner ingen fiende av kjøtt og blod. — Vår felles fiende er vårt formørkede sinn.»

(Bertram Dybwad Brochmann)

Artikkelen på side 2 i Folk og Land's aprilnummer gir en kort innføring i et betydelig menneskes liv og virke.

I de siste 19 år har jeg vært interessert i, og forsøkt å forstå, Bertram Dybwad Brochmanns tankeverden og jeg vet at andre NS-folk har søkt samme vei. — Fra 1963 ble jeg med på Sosiologisk Studiesirkels møter i Oslo. Dengang ledet av Halfdan Tinglestad. Senere har jeg tatt del i mange av NYORIENTERINGENS sommerstevner. I år ble 100 årsdagen for Dybwad Brochmanns fødsel minnet ved sommerstevnet på Voss, der Brochmann, under siste krig, drev et lite småbruk.

Dybwad Brochmanns venner og tilhengere har skapt en ny bevegelse, NYORIENTERINGSBEVEGELSEN, bygget på de prinsipper som springer ut fra Dybwad Brochmanns tankeverden.

Folk og Land skriver at Nasjonal Samling sto for en politikk som var realistisk og jordnær og så langt annerledes enn Dybwad Brochmanns åndsbevegelse. Det er nok mulig, men uten bevisst, åndelig streben er vår verden fortapt.

I mange år har jeg håpet og trodd at vi, praktiske og jordnære mennesker fra NS, skulle finne frem til et politisk samarbeide med Brochmanns tilhengere, nettopp på grunn av deres søken på det åndelige plan.

Quislings mål var et fritt og enig Norge — Brochmanns fremtidsvyer var en fri og enig menneskehet. Han så målet i det

fjerne, men trodde at menneskene kunne oppdras til å finne frem til egne åndskrefter. Der ved ville menneskene høynes slik at det i fremtidens samfunn verken skulle være behov for politi, militær, prest eller fut. Han mente at kristendommens grunnverdier er nedfelt i hvert eneste menneske og at samfunnet, mer eller mindre, skulle kunne styre seg selv. Dette var Brochmanns enkle og geniale lære, såvidt jeg har kunnet trekke essensen av den.

Da Brochmann satt på Stortinget ble han ikke forstått av andre stortingsrepresentanter. Hans tankeverden lå på et annet plan enn deres. Men at Samfundspartiet hadde en stadig økende tilslutning, 54 000 stemmer i 1936, skyldtes først og fremst Brochmanns personlighet og at han vel var den beste og mest fengslende folketaler som Norge noengang har hatt. Flere av Brochmanns foredrag forefinnes på kassetts og kan kjøpes. Foredragene er innspilt etter krig og etter at Brochmann hadde sonet både sinnsykehus og landssvikdom. Det var seierherrenes hevn over en mann, hvis meninger og politiske fremgang de i bunn og grunn fryktet.

Da Quisling stiftet Nasjonal Samling var han fullstendig klar over det mindreverdige ved partipolitikken. Men han trodde at partipolitikken kunne bekjempes ved å stifte et nytt parti med et program som han mente at alle nasjonalbevisste nordmenn måtte føle seg tiltrukket av. Men uansett hvor godt program et

parti legger frem — så vil det alltid, av alle — bortsett fra partiets tilhengere, bli betraktet som valgflesk. Og velgerne har rett. Alle partiprogrammer er lokkemat for velgerne. Og da det finnes mange partier og alle har forskjellige program, så gjelder det å skape et program som tiltaler flest mulig velgere. Og det mest fornuftige er da å fri til store interessegrupper, særlig økonomiske interessegrupper.

Nå har Norge også mindre partier med mer ideell målsetting og kanskje med et lønlig håp om at velgerne, en gang i fremtiden, vil gi dem rett.

Men idealer i politikken er ikke gangbar mynt. Velgerne krever noe de forstår og partier som er villige til å spille på menneskenes kravmentalitet og frykt har størst sjanse til å få tilhengere.

Allikevel skal vi være glade for at vi har små partier med idealer. Så lenge disse partiene kan samle, om bare et forholdsvis beskjedent antall stemmer, så viser det at det finnes søkende mennesker rundt i velgerskarene. De søker kanskje ikke etter materielle verdier, men

— kanskje de søker etter en ny politikk?

— en ny måte å løse problemene på?

— en ny måte å tenke på?

I Frie Folkevalgtes rundskriv: «Politikk som svekker maktkampen — styrker freden», forsøker vi å vise hvordan Frie Folkevalgte vil fornye partipolitikken. — Og denne fornyelsen kan gjøre det mulig å fullføre både Quisling og Dybwad Brochmanns idealer.

Vera Grønland

MINORITETENES TIDSALDER

Av Henry Oddlo Erichsen

Vi opplever en tid hvor de såkalte minoritets-grupper stormer frem og entrer barikadene. De forlanger frihet, identitet og respekt for språk og dialekter, og endelig: De ønsker ofte å rive seg løs fra fellesskapet i mange statsdannelser. I USA og Vest-Europa forsøker myndighetene å takle problemene ved demokratiske tiltak, mens Sovjetunionen holder de hundrevis av grupperinger og folkerepublikker sammen ved diktatorisk makt.

Her hjemme har vi vårt sameproblem og en ny gruppe, som kalles innvandrere.

Det er blitt en motesak å ikke kritisere hverken den ene eller den andre gruppe, og diskrimineringsparagrafen dupper stadig i overflatens bølger. Dette har umuliggjort kritiske bemerkninger om personer eller grupper, enn si påtale militante handlinger, opprør, sivil ulydighet, politisk anarkisme, undergravningsvirksomhet, provokasjoner og endelig den økende «import» av narkotiske stoffer til vårt land.

Om tidens fenomen, sier *Henrik Groth* i sin bok «Rop i ørkenen», side 56: «Men den almindelige holdning i dag er unyansert, såkalt «radikal» sympati for minoritetskravene, som om dette var sluttsteinen på et årtusengammelt frihetsverk. Her skal ikke ramses opp de berettigede og uberettigede krav, men reises tvil om den herskende tankegang er ufeilbarlig.» Videre: «Hva som ligger i den såkalte identitet som går tapt, er tvilsomt. Vi kan selv prøve det på våre samiske problem. Enhver gribe i sin barm! Selv har jeg hver dag i trede år hørt og lest om identitet. Men jeg har aldri sett noen». Videre: «De mest militante grupper (opprør) tyder på at minoritetene under ekstreme forhold produserer flere terrorister enn diktere». (Slutt på sitat)

M.h.t. vårt «samiske problem», om det da finnes et sådant, så ser vi i våre dager, at det er mest militante grupper som sier seg å representere minoriteten. De gjør det ved å lede an i kamp mot samfunnet, i kamp mot lov og orden, og hvor hovedhensikten dessverre ikke er en kamp for sitt folk, men mer en politisk og radikal undergraving av det bestående.

Våre opprørere (ikke det samiske folk), har i den senere tid klart å erobre mange skanser. De har vunnet frem både i presse og andre fora, og blir støttet opp av sekteriske grupper blant studenter, i politiske partier og massemedia. De samme grupper har også klart å erobre Nordnorsk Magasin, ledende stillinger i NRK, i teatre, visegrupper og en rekke andre medier. Et feno-

men som gir inntrykk av at Nord-Norge bare består av reinflokker, samer, joik og en og annen sjark som sliter seg fram gjennom iskaldt nordishav.

De militante forsøkte også å lage en film om Alta. Det ble som kjent en skandale og skadet samefolkets interesser. La gjerne elven leve, men stikk ikke finnekniven i folk med visse motforestillinger.

Så kommer vi frem til den andre minoritet, innvandrerne og deres familier. Hvert år kommer det nu 700 000 innvandrere til Vest-Europa. Men bare 100 000 av dem er arbeidstakere. De øvrige er gamle og barn, ektefeller osv. I dag er det fire millioner innvandrerbarn i Vest-Europa, i Sverige 300 000 innvandrerbarn, og i Vest-Tyskland alene 1 million.

I Vest-Tyskland fødes hvert år 130 000 innvandrerbarn, i Sverige hvert fjerde barn, og i Oslo hvert tiende nyfødte barn. Samtidig har våre kvinner fri abort og P-pillen.

I Vest-Tyskland slutter mer enn to tredjedeler skolen før de er 15 år uten å ta eksamen.

I kraft av Grunnlovens § 100, må det være tillatt å spørre: Hvor lenge vil minoriteten være minoritet?

I år 2000 vil innvandrernes yngre generasjon utgjøre en tredjedel av Vest-Europas befolkning under 35 år. Hva vil prosenten være i år 2020, 2040, 2050?

I vår skolegang lærte vi i geografi og historie at i Asia bor det asiater, i Afrika afrikanere (negrer) og i Europa europeere osv. Femti år herefter må vi kanskje revidere vår oppfatning av naturlig seleksjon mellom folk og verdensdeler. Og Vest-Europa, inkludert vårt eget land, er iferd med å bli erobret uten våpen og kanontorden. Tilbake finner vi Sovjet, som styrker sin posisjon, og at vesteuropeiske folk blir skjøvet i bakgrunnen eller jaget på sjøen. Hvilket forsvar skal vi stille opp mot dette fenomen?

I toleransens og demokratiets navn, er de germanske folk i ferd med å gå under uten at noen kan hindre det. Noen forlanger atomfrie soner i Norden, uten å forlangte det samme i global sammenheng, og selvsagt er også Kola unntatt. Samer forlanger sine rettigheter i Norge, men fraholder seg enhver rettighet og demonstrasjon når det gjelder sameland i Sovjet.

Inkonsekvensene er åpenbare, Mens de små pip fra ansvarlig hold drukner i heiegjenget, og med diskrimineringsparagrafen som det kvassete våpen.

At atomvåpen og biologiske våpen må ansees som «kriminelle» (Forts. side 7)

La oss gjenreise Fedrelandslaget

Efter TV-serien «I solkorsets tegn» har det vært mange innlegg i avisene, men skulle ikke tiden nu være inne for å enes, istedenfor å strides?

Efter første og andre verdenskrig spurte man seg hvorfor ikke Russland var blitt knust. Nu er vi kanskje like foran tredje stor-krig, og spørsmålet er: Har vest-Europa noen sjanse mot Sovjet i tredje verdenskrig?

Så lenge vi hadde et sterkt, samlet Tyskland, kunne Sovjet ikke underlegge seg nye landområder. Tyskland holdt vakt! Min bønn til Gud er at vi snarest mulig på nytt må få et sterkt, samlet Tyskland. Det er menneskehetens eneste håp.

Så alvorlige forhold vi nu lever under, må stridigheter nord-

menn i mellom opphøre. Vi må bli ETT folk. «Jøssinger» og tidligere NS-medlemmer må rekke hverandre hånden!

Fedrelandslaget ble stiftet av Ing. Lehmkuhl, med deltagelse av bl.a. Fridtjof Nansen og Christian Michelsen. Det fikk over 100 000 medlemmer, og ble den største politiske organisasjon vårt land har hatt. Eliten av det norske folk sluttet opp om Fedrelandslaget. I Oslo Fedrelandslag var f.eks. Vidkun Quisling styremedlem.

Fedrelandslaget var en kamporganisasjon, med front mot marxismen og sosialismen i alle dens former, og hadde arbeids- og kampgrupper spredt over hele landet. Ing. Lehmkuhl var valgt som formann på livstid, men

trakk seg en tid før siste krig, til fordel for Victor Mogens.

Idag trenger landet, kanskje mer enn noensinne, Fedrelandslaget. Vi trenger en nasjonal kamporganisasjon, før det er for sent. En organisasjon som kompromissløst tar kampen opp mot marxismen, og går inn for moralsk- og militær opprustning.

Politisk må det bli hel strukturendring i samfunnet. Alle «lover» og ulover gitt av Ap., med eller uten støtte fra «de borgerlige» må oppheves. Et virkelig systemskifte må kreves, og det får man ikke om de borgerlige partiene får stortingsflertallet ved høstens valg (velgerflertallet har de på forhånd, men det betyr ikke noe, viser det seg). En (Forts. side 7)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

Partiet som måtte dø

Formannen i Nasjonalt Folkeparti, Erik Blücher, har gitt opp styringen av partiet sitt.

Syk og bitter over motgangen er han gått fra borde, for å ofre seg for familielivet og litterære interesser, heter det i en melding til FOLK OG LAND.

Medfører den riktighet er det en klok beslutning, om det nok er med tunge følelser han forlater roret. Følelser som er lagret opp gjennom en nervemettet utholdenhetsprøve, der han tilslutt måtte gi tapt for mangelen på forståelse.

Ingen i dete land skal likevel kune bestride det moralske mot Erik Blücher har vist gjennom de nærmere ti år han har stått på barrikadene. Hånet av massene, forfulgt av pøbelen og fratatt siste rest av rettsvern vek han aldri en tomme i den kamp han trodde var til beste for et nasjonalt og lykkelig Norge.

Det moralske mot er det ellers sørgelig bevent med her til lands, og de enkelte personligheter som har eid det har alle fått ulivssår. Slik også ræd Erik Blücher.

Når dette er sagt må tilføyes at heller ikke v i forsto hans partiføring, som ikke hadde noe til felles med vår kamp i trettiårene og under okkupasjonen. Tvert om, vil vi heller si.

Erik Blücher kom da også skjævt ut allerede fra starten, da han ikke klarte å stagge de eventyrlyste rebeller som kom inn i partiet, og som brukte dette som en tumleplass for sine forrykte ideer om hva de trodde nazismen sto for. Ideer fra amerikanske og engelske tegneserier, og fra undervisning i skole og hjem.

At Erik Blücher nå innrømmer mange av de feil som er begått, er vel og bra. Likevel vitner det om en total mangel på kritisk sans og dømmekraft når han har latt typer som Bastian Heide & Co. ture frem med sine rasistiske pøbelstreker. Sprengningen av det som måtte utgjøre partiets nasjonale linje, ved knefallet for Sovjet og de utrolige lekkasjer til pressen om partiforhold og styremedlemmers privatliv, gjorde også sitt til at partiet måtte dø.

La oss håpe at det nå er begravet for godt, og at «sterke» kvinner og menn som føler seg kallet til å starte nasjonale partier, må ha lært av syndene i Nasjonalt Folkeparti.

I tilfelle vil ikke Erik Blücher ha stridd forgjeves.

Billighetserstatning

Vårt oppslag i augustnummeret om heimefrontfolk som tok og forbrukte 50 000 kroner, tilhørende en flyktet jødefamilie, er tatt ille opp av en av de berørte familiemedlemmer. (Se side 1)

Naturlig nok, da partene — av brennbare grunner — ønsket full taushet om forholdene, og ville at saken skulle løses i minnelighet.

Når det imidlertid søkes om billighetserstatning fra Stortinget, er den ikke et indre anliggende, men vedkommer alle norske borgere.

Stortinget har nå bevilget familien 50 000 kroner, uten at norsk presse har reagert.

Saken burde interessere avisene, da det er første gang vi hører om folk som får erstattet verdier, som har vært skjult for skattevesenet.

Den bør også interessere bankfolk og andre forretningsdrivende, som foran pistolmunnings måtte utbetale heimefrontfolk store beløp under okkupasjonen, uten fullmakter fra Heimestyrkenes Sentralledelse.

Plassér dine forsikringer gjennom

Bergs Assurance

autorisert konsulentfirma

Stortingsgt. 18, Oslo 1 — Telefon 41 37 30 linje 56.

TRYGGHET

OG

SIKKERHET

Ga Walter Fyrst støtet til Quislings politiske kamp?

I 1935 meldte Walter Fyrst seg ut av Nasjonal Samling etter et oppgjør med partiledelsen.

— Mitt syn på s a k e n har ikke forandret sig, skrev han den gang i et personlig brev til Vidkun Quisling. — Den vil jeg alltid kjempe for.

Og i 1940 meldte han seg igjen inn i Nasjonal Samling. — Jeg må jo si det som det var, sier Fyrst til en avis. — Selv om jeg gikk ut av NS i 1935 mente jeg at Quisling var den beste til å forhandle med Hitler om Norges fremtid. Jeg ville støtte ham i kampen mot Terboven.

Belønningen ble fire års tvangsarbeide. Og landssvikerstemplet.

Walter Fyrst har skrevet bok. «MIN STI» har han satt som tittel.

I følge ham selv er den skrevet ut fra hensynet til slekten, for at hans etterkommere ikke skal tro at de hadde en landssviker som ane.

Walter Fyrst har fått bred spalteplass i andre organer.

I dags- og ukepressen er det først og fremst pioneren i norsk film som trekkes frem i omtalen av ham.

Hele åtte spillefilmer produserte han før siste verdenskrig, og dertil en rekke reklamefilmer.

Etter okkupasjonen tok han så fatt på TV-programmer, som alle ble store suksesser.

Det samme ble video-programmene han produserte for døve, og som ennå nyttes. Av spillefilmer han laget er det vel først og fremst «Unge viljer» mange lesere av FOLK OG LAND husker best. En virkelighetsfilm om hvorfor og hvordan Nasjonal Samling ble startet. En film som så absolutt burde frem på TV-skjermen idag, i kjølvannet til «I SOLKORSETS TEGN».

80-åringen, Walter Fyrst, kan se tilbake på et fargerikt liv. Ikke bare som filmprodusent, men kanskje i langt høyere grad som politiker.

Mange hevder at det er han

som har æren for at Vidkun Quisling kastet seg inn i den politiske kamp 1932.

Om dette forteller den engelske stjernejournalist og forfatter Ralph Hewins: — En løst sammenknyttet organisasjon forsøkte å få tak i Vidkun Quisling. Det var den «Nasjonale Klubb», stiftet av Walter Fyrst, som arrangerte private foredrag over forskjellige emner, bl.a. fascisme og nasjonalsosialisme i 1932 —33. Fyrst's mål var å finne et alternativ til marxismen.

Vidkun Quisling talte en gang i klubben.

Tidligere i 1932 hadde Fyrst oppsøkt Quisling flere ganger i Forsvarsdepartementet for å overtale ham til å gjenopplive Fedrelandslaget, men hadde ikke fått noen støtte.

Et medlem av den «Nasjonale Klubb» var en pressemann ved navn Adolf Egeberg jr. Han redigerte en liten avis, Fronten, utgitt av arkitekt Eugen Nielsen, en avis som ble lest og støttet av en gruppe politisk interesserte unge menn, som sympatiserte med nasjonalsosialismen. Han delte også Quislings tro på at de gamle partier var dødsdømte, og med denne bakgrunn gikk han og hilste på Quisling, med 1. mai-nummeret av sin avis.

Vidkun Quisling var interessert, og da det akkurat var blitt ledig et reklamekontor i Prinsensgate 7, i Oslo, tilbød Walter

Fyrst dette til Quisling, som godtok tilbudet. Dette synes å ha vært det som ga støtet til at Vidkun Quisling kastet seg inn i politikken. Nå hadde han en base å arbeide ut fra, han hadde goodwill hos mange forskjellige grupper over hele landet som sympatiserte med ham, og sin egen symbolske posisjon. Det han trengte var en organisasjon.

Følgende uke var Walter Fyrst fra den «Nasjonale Klubb» og Prytz fra «Nordisk Folkereising» opptatt med å samle en komité til dannelse av et parti. Vidkun Quisling selv tok kontakt med Aadahl, «Nationen»s redaktør, for å forberede ham på planene som var i gang, og overtale ham til å støtte det nye parti ved det kommende valg.

Blandt dem som deltok i forskjellige forhåndsdrøftelser er nevnt Stein Barth-Heyerdahl, Eilif Odde Hauge, Hans Krag, Gunnar Nissen reklamemannen, Schlyberg, redaktør Sæverud, arkitekt Havrevold og Freia's generaldirektør Johan Throne Holst. Og dermed ble Nasjonal Samling stiftet 17. mai 1933.

Men Walter Fyrst var med på mere:

Han startet «optimistkampanjen mot de dårlige tider» i 1932, han skaffet via Arbeidsfylkingen unge arbeidsløse lønnete beskjef-tigelser for å få frem mer dyrkbar jord, han var propagandasjef i Nasjonal Samling, og han var landsformann i Norsk Riksdugnad som i flere sommerferier brøt jord for vanskeligstilte bu-reisere.

Etter okkupasjonen ble Walter Fyrst «landssvik»-fange, som så mange andre gode nordmenn. Fire års tvangsarbeide i norsk konsentrasjonsleir fikk han til-målt av rettsvikerne.

Dette ble også grunnen til at han nå har skrevet bok. Utgitt på eget forlag.

Norske krigsforbrytere gikk fri Røde Kors-søstre ble straffet

Da tyske stubbombefly gjorde seg klar på Værnes for å fly til Bodø og utslette byen, var nordmenn med på å bringe ombord bombene. Før det kom så langt, hadde de jobbet på harde livet med å gjøre flyplassen i stand for tyskerne. Nordmennene kom dit i flokk og følge, lokket av god betaling, tobakk og brennevin. På det tidspunkt kjempet andre nordmenn på mange fronter desperat mot den tyske invasjonshæren.

Det er en kjent sak at det var rekke andre måtte lande på isen den største betydning for det på Jonsvatnet. Ett og annet fly tyske Luftwaffe å få Værnes flyplass i brukbar stand i 1940. Landingsforholdene der var katastrofale, og den tyske luftwafegeneralen selv, såvel som en

Nordmenn hjalp til

Sverre Hartmann forteller om disse ting i sin omdiskuterte bok «Spillet om Norge» som kom ut i 1958:

«I febrils tempo ble det bygget ut en ny flyplass på Værnes ved hjelp av trelemmer. Arbeidet foregikk i is og sne under innsats av 3000 norske arbeidere. Den 25. april var trebanen brukbar, akkurat i de timene at Jonsvatnet begynte å gå opp. Midt under arbeidet ble Værnes utsatt for et større britisk fly- (Forts. side 4)

Norske krigsforbrytere . . .

(Forts. fra side 3)

angrep. Verftshallen, verkstedet, soldathjemmet og andre bygninger gikk i luften. Men nye avdelinger var kommet til i mellomtiden, og arbeidet med utbyggingen fortsatte uten stans.

Den 29. april lyktes det kampgruppene fra Oslo å forene seg med troppene i Trondheim. Veiene ble atter bragt i orden. Det varte heller ikke mange dagene før man kunne lose lastebiler igjennom, tross teleløsnings, og før jernbanen var bragt i stand. Krisen i Trøndelag var overvunnet. Kampen om Narvik kunne gå for fullt. De følgende fem uker sto helt i Narviks tegn. På flyplassen ved Trondheim ble det fortsatt arbeidet febrilsk for å forlenge startbanene. Belegget steg til 3500 mann». Sitat slutt.

Dyster lesning

Det som videre skjedde er enda mer forstemmende lesning om hvordan nordmenn hjalp til med å bygge ut Lade flyplass, samt Øysand. Da Hattfjellidal ble besatt, sto en erfaren gruppe norske flyplassbyggere til rådighet. På fjorten dager bygget de en provisorisk flyplass der av trelemmer. Da først kunne de tyske Stukas-maskinene settes inn for full kraft, for flystrekningen Trondheim-Narvik og retur ble for stor for dem, ellers. Tyskerne tillat disse flyplassene en enorm betydning for utviklingen av krigen i resten av Norge.

Lokket med tobakk og alkohol

I stillhet vil vi forbigå byggingen av Bodø flyplass. Innsatsen av norske medhjelpere var her ikke ringere. Men det er også lite hyggelig å tenke på at nordmenn var med og bygget Værnes. De ble lokket til å jobbe der med alkohol og tobakk som sto stilt ut på store bord. Og de bet

på agnet med begjærighet! Bilder som nylig er skaffet til veie fra tyske arkiver forteller mer enn ord. Det var også nordmenn med og lastet inn bomber på Værnes som de visste skulle brukes i hodet på landsmenn lenger nord i landet, bl.a. Bodø!

Slikt er lite hyggelig lesning, — en slagskygge inn over Norges historie. Det er forståelig at våre allierte satte et stort spørsmålstegn ved nordmennenes evne og vilje til å forsvare seg selv. Det er vondt å rippe opp i dette. Men har vi lært av det, kan det godtas. En kostbar lærdom om ting vi håper ikke vil gjenta seg. Det skulle understreke betydningen av at vi slutter helhjertet opp om dagens forsvar!

Det er forøvrig en kjent sak at det aldri ble reist noen form for tiltale mot noen av de norske flyplassarbeiderne i forbindelse med rettsoppjøret som fulgte da krigen var over.

Den unge journalist i NORDLANDSPOSTEN, Knut R. Hoff, må være klar over at hans jobb som pressemann blir høyst usikker, hvis han også i fremtiden akter å fortelle sannheten om norske okkupasjonsforhold.

Det er «dynamitt» han behandler, som våre massemedia i over 36 år har vært livredd for å gripe fatt i, med tanke på den mafia av landets ledende menn, som under okkupasjonen sto som tyskernes mellommann under organiseringen av tyskerarbeidere.

En mafia som Arbeiderpartiet og Høyre gjennom årene har latt seg lede av, og hvorfra er sprunget ut de viktigste poster i regjeringene etter okkupasjonen.

Den mafia som også ledet «landssvikoppjøret» i Norge.

egentlig så klart? Måtte vi vite det? Og da blir spørsmålet: Først med den vidtgående kapitulasjonsavtale i Trondheim (ta med alle punkter, ikke bare det om diskuterte første) — og derefter alt som ble sagt og som hendte utover sommeren 1940 (alt har vært trukket frem, det skulle være unødvendig å gjenta) — hadde man ikke med dette rodd seg så langt ut, skapt så megen usikkerhet, at det ikke lenger var anstendig å bygge det hele på at «alle visste» og at «alle måtte forstå»?

En slik erklæring fra Høyesterett var vel ikke politisk mulig, men det er dette saken gjelder.

Hva som senere skjedde, er stort sett uten interesse for denne sak. Intet kan ta bort det inntrykk som måtte bli sittende igjen etter begivenhetene i 1940.

Frode Halle, Oslo
(Aftenposten 21.7.-81)

Et skammens kapittel

Av A. I. BRU

Forfatteren og pensjonisten A. I. BRU, kjent fra FOLK OG LAND's spalter, er en våken leser av landets presse, og dessuten en av våre beste kjennere av norsk okkupasjonshistorie.

Artikkelen i NORDLANDSPOSTEN om tyskerarbeiderne gikk ham ikke forbi, og han fant grunn til følgende kommentar og lille korrigerende i bladets spalter den 6. mai i år:

Undertegnede har med stor interesse lest Nordlandspostens oppsett den 25/4 om Skammens kapittel i norsk historie og vil knytte noen bemerkninger til det:

Det er prisverdig at yngre folk påtar seg den belastning det er å «rispe litt i overflatefornissen», men først en korrigerende av en liten misforståelse. Det er ikke riktig at det aldri ble reist tiltale mot noen av flyplassarbeiderne. De som var medlemmer av NS og hadde arbeidet på flyplassene, fikk dette på sin tiltalebeslutning og ble også dømt for det. Her er et eksempel som også trenger en utfyllende forklaring:

I Stjørdal og Verdal Herredsretts dom av 14. desember 1945 ble P.F. dømt for forbrytelse mot straffelovens § 86 og landssvik-anordningens § 3 til tvangsarbeid i 4 år. Domfelte, som var medlem av NS, anket, men anken ble forkastet av Høyesteretts kjæremålsutvalg den 11. mars 1946. Men så kommer det underlige at statsadvokaten anket til gunst for den dømte. Saken kom opp for Høyesterett den 15. oktober 1946, og straffen ble nedsatt til 2 år og 6 måneder.

Grunnen til anken og den ned-

satte straff var at det ble lagt fram for retten en kunngjøring i radio den 24. april 1940 fra Centralkomiteen i Trondheim med oppfordring til å melde seg til arbeide på flyplassene Værnes og Lade.

Domspremissene er interessant lesning. Her skal bare refereres fra dommer Holmboes votum:

«På bakgrunn av den vurdering av arbeidet på Værnes har fått uttrykk gjennom myndighetenes holdning og den tilslutning som denne fikk av befolkningen, finner jeg det ganske tvilsomt om det overhodet kan sies å ha vært utilbørlig — rettsstridig — at tiltalte meldte seg til arbeid på det omhandlede tidspunkt . . . Jeg anser det imidlertid unødvendig å avgjøre om domfeltes forhold i denne første tid var rettsstridig, idet jeg under enhver omstendighet mener at dette forhold etter de opplysninger som jeg nettopp har referert, ikke kan tillegges særlig betydning for straffutmålingen. Det som her veier tyngst, er at domfelte fortsatte sitt arbeid med kjøring for tyskerne, og etter hva han selv forklarer kjørte han bl.a. bensin og bomber under hele okkupasjonen.»

De andre dommere er stort

sett enige. Det fremgår ikke av dommen hvor meget han fikk for sitt arbeide for tyskerne, men det er helt klart at noe av straffen fikk han fordi han fortsatte med kjøringen. Det veide nemlig tyngst.

Så utrolig det enn høres ut, går Høyesteretts dom ut på at det ikke ansees å være straffbart å arbeide på flyplassene under kampene her i landet, men senere på ett eller annet tidspunkt ble det straffbart. Grunnen til dette er Centralkomiteens oppfordring til å melde seg.

Denne kuriøse avgjørelsen skyldtes selvfølgelig at hvis man dømte flyplassarbeiderne, ville det være vanskelig å unnta de myndigheter som hadde kommet med oppfordringen, og blant deltagere i Centralkomiteens møter var bl.a. to senere justisministre som begge var fremtredende aktører i landssvikoppjøret!

Professor dr. jur. Johs Andersen stadfester for såvidt Høyesteretts standpunkt, idet han i sin bok «Det vanskelige oppgjør skriver: Når det gjaldt tidspunktet, ville det være naturlig å tenke seg at de som påtok seg arbeid for tyskerne våren 1940, mens kampene ennå pågikk her i landet, fortjente den strengeste bedømmelse». Men så fortsetter han: «En nærmere kartlegging av forholdene viste at dette ikke lot seg opprettholde.» Denne «kartlegging» er ikke vanskelig å forstå.

A. I. Bru

Borgerkrig

Av HALVOR DIESEN

Det var et enkelt ord, som ble sittende igjen i hukommelsen etter TV-diskusjonen om TV-skjermens serie om «Solkorset». Det var ikke den bergentstalende svenske professor, hvis taleflok fikk seere (og de på skjermen) til bare å riste på hodet. Det var en ung historieprofessor, som rett ut sa, at vi hadde borgerkrig i de fem okkupasjonsårene.

«Borgerkrig» — hvilket forferdende ord. Vi må søke tilbake til baglerne og birkebeinerne for å få noen forståelse av hva det innebærer for et folk som vårt. Eller kanskje kampen mellom de «hvite» og «røde» i Finland kan forklare det like godt.

Nei, det var ingen borgerkrig i Norge i de fem årene. Det var — stort sett — to divergerende meninger om hvorledes den situasjonen, som var skapt av regjeringen Nygaardsvold og stortingets flertall, kunne skaffe oss landets selvstendighet tilbake.

Regjering og storting hadde

lagt landet åpent for okkupasjonsmaktene. De hadde levet i en tilstand av en absolutt uviitenhet, og lot være å høre på varsler. Og så gikk det galt naturligvis. Okkupasjonen kom, og regjeringen, som hadde lagt alt til rette for den, ble av mange oppfattet som «martyrer».

Det kunne være flere utganger på den nye situasjon. Men hvilken var den rette?

Som regel viser det at en er bedre enn alle de andre. Men blir det borgerkrig av det?

Man kan tale om borgerkrig i Nord-Irland, i Iran og andre steder på kloden, særlig kanskje den i Nord-Irland hvor den har pågått i over tre hundre år. Nevnes kan også Uganda, hvor man ennå ikke er ferdig med stammekrigen.

Var Norge i borgerkrig, da man var uenige om unionen? Neppe noen vil hevde det idag iallfall.

«Borgerkrig» er et stygt ord i seg selv, og er farlig i bruk sær-

lig i demokratiske land. Der har man den fordel at det frie ord kan gjøre seg gjeldende. I diktaturland kan det bli tale om borgerkrig. Nevnes kan Spania i mellomkrigstiden. Eller de mellom- og de sydamerikanske stater. Det kan også komme på tale i Polen, skjønt man der heller vil kalle det et opprør. Det enkelte menneske kjemper for den rettighet, som er tillagt dem, etter de menneskerettighetsnormer som er tilsagt dem.

Nei, borgerkrig er nok noe ganske annet enn det vi hadde i Norge de fem årene. Det gjaldt å gjøre det best mulige ut av den situasjonen, landets styre hadde bragt oss opp i. Nordmenn var mentalt helt uforberedt på situasjonen og den dårligste mentale tilstand hadde man i landets regjering og storting. At dette ville skape problemer, er det ikke vanskelig å forstå.

At den 9. april 1940 raste inn over oss, hadde NS intet ansvar (Forts. side 7)

Hva hendte egentlig i 1940?

Hr. redaktør!

Man føler seg fristet til et forsøk på å skjære gjennom den innviklede polemikk mellom jurister og historikere, for med enkle ord å finne frem til hva saken egentlig gjelder.

Den gjelder jo den subjektive oppfatning av en situasjon, en oppfatning som ble aktuell i forbindelse med rettsoppjøret etter krigen. Uten dette hadde vel neppe noen interessert seg for disse formaliteter.

Men, i hver eneste dom avsagt under rettsoppjøret står det — ikke bare at krigen fortsatte helt frem til 1945, men også at tiltalte visste dette. Når dette står i hver eneste dom, må det jo være avgjørende for lovanvendelsen. Hva tiltalte selv hevdet, ble stort sett ikke nevnt. Mange ble ikke spurt.

Det er vel da ikke så underlig at noen av de rammede begynte å reflektere: Ja, var det

Galskap også der

I følge det amerikanske ukeblad «TIME» for 17.8.-81 ble i 1942 amerikanske statsborgere med en *sektende del* eller mer japansk blod arrestert og internert i høyst uhygieniske konsentrasjonsleirer.

Så langt gikk aldri tyskerne i sin rasediskriminering av jødene. Kvartjøder kunne vel leilighetsvis bli internert, men åttendedels var regnet som fullgode tyske borgere.

Oscar Aall

Diktatorisk demokrati

En *bygdediktator* har nøyaktig samme karakteristika som en hel nasjons diktator. Han kan ikke lage slike bølger som den siste, men de virker like ødeleggende innen hans domene, som innen en hel nasjons.

Han kan gjennom politiske snarveger (for selvsagt vil en slik mann enten være ordfører eller medlem av formannskapet) ramme de som ikke er «med ham».

Han kan ramme ham ved å sette ham utenfor. Få sine meningsfeller til å nedstemme vedkommendes søknad om garanti for lån, bevilging eller bidrag til dette eller hint. En slik mann har en eventyrlig makt, og Gud hjelpe den lille mann som er valgt inn fra utkantstrøk og som ikke følger parolen.

Demokrati, jo visst har vi demokrati. Et virkelig sant demokrati. Et virkelig sant diktatorisk demokrati.

Omkring på bygdene altså.

Br. Bruvik

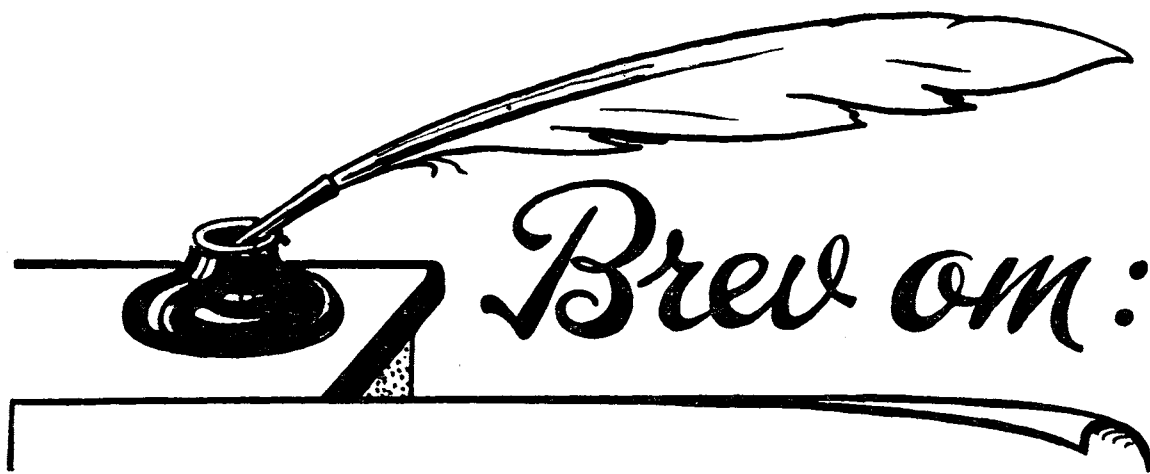
Den grusomme sannhet

Det er ofte slik her i livet at en stor sorg kan føre til glede, en stor katastrofe til en ny oppblomstring, nytt liv, nytt samfunn og nytt samhold.

Går man i mørket er det bare én forandring som kan inntreffe at det blir lysere! Går vi i lys til stadighet, har vi den ting å frykte, som før eller senere vil inntreffe, at det blir mørkere.

Den siste verdenskrig snudde opp og ned på det norske folks tilværelse. Men rent bortsett fra hva det førte med seg av lidelser, trass i de liv som gikk tapt, trass i de verdier som ble utslettet, vant folket noe igjen, som det ikke tør nevne: En ny fantastisk velstand, en sosial og materiell utvikling for de klasser som før krigen lå langt nede. Og det vant en ny forsvarsvilje, — riktignok underlagt NATO.

Kommunismen og det revolusjonære arbeiderparti ble med ett slag slettet ut.

Den annen verdenskrig bragte velstand, fred, initiativ og god utdannelse for ungdommen, veier, jernbaner og fly. Om alt dette bragte lykke er en annen sak. Diktning, kunst og tenkning har nok tapt. Men slikt regner det store folket ikke som noen særlige verdier. Det regner stort sett bare med akkorder og bonus.

Men ble det idag en hemmelig avstemning, iverksatt av Vår Herre selv: Vil det norske folket ha krigsårene *ulevd* slik at vi begynner der vi slapp, la oss si fra 1. april 1940? Slik at alle da kommer tilbake i de kår de dengang satt, slik at bonde og fisker fikk sin gjeld tilbake, sine gamle skrale hus. Krigsprofitørene måtte gi tilbake alt, kortsagt, alle skulle få starte på nytt fra utgangspunktet. Alt skulle være som tidligere, og de som var gått bort i disse år skulle en også få tilbake.

Men likevel, vær glad for at denne stemmegivning ligger utenfor enhver mulighet. For du er vel ikke i tvil om resultatet?

Alle ville gjerne beholde sine «lidelser» og den velstand de rakk gjennom andres. De vil ikke bytte den unge, nye generasjon med den som gikk.

Fordi livet tar aldri sine døde tilbake.

DIXI

Hvorfor vil de ikke?

Er det ikke rart at Landsorganisasjonen som nøye overvåker det minste 1-øres tillegg, er fullstendig likeglad med minste-tillegget i deres medlemmers øverste etasje.

Tenk om de sa som så: «Vel, nå har vi tilfredsstilt de materielle krav; magen er full, vi bor pent, og bilen starter feilfritt. Hva om vi nå også tar av hodelokket og kikker litt på øverste etasje?

Trist syn, søvnige celler som gynger i en slags sirup, en selsom substans av bl.a. laudanum, ikke å forveksle med laudabilis. Om de nå gjorde som så, gikk radikalt til verks: begrenset med hard hånd tilgangen på mindreverdige film, og øket på med gode, samtidig som det ble ansatt folk som kunne oversette rett, og skrive fremmedord riktig. Da måtte jo folk etterhvert bli ført

inn på det spor man ønsker. Det ville hunge og bli sulteforet den første tid, det ville lengte etter norsk films Olsen-banden, men får en ikke lenger raspeballer eller kompe, så vil en ta til takke med reinsdyrstek eller røket svinnekam. Etterhånden vil en også kanskje like det.

På samme måte måtte LO forlange stramme regler på det øvrige kulturmarked. Det måtte kreves bedre «foring». Men hvorfor gjør den det ikke?

FORDI LO selv aldeles ikke ønsker noensomhelst foring utenom magens. Den kjenner fagforeningslederne, den er ånden, den er tilværelsen. Noe annet miljø enn magens kjenner de ikke. Foreløpig bestemmes verdensutviklingen i Norge fra magens sentraler, inntil disse menneskers barnebarn endelig er revet ut av proletariatets materialisme og har funnet nye gressganger, som gir skjønnhet og glede av en verdi, de tidligere ikke har kjent.

Ove Lind, Stavanger

De gamle navn

Herr redaktør!

Det er underlig igjen å møte de samme navn som sto fremst i nasjonalpolitikken i min egen tid. Det er bare nye fornavn.

Det er barna som trer frem i første geledd. De nytter ofte de samme ord som min generasjon gjorde, men i forhold til kraften og varmen i våre, virker det nå bare som ordklisjeer. Det ligger ingen sterke følelser bak, ingen idealisme. De har ikke så meget å kjempe for som vi den gang hadde. I reell og figurlig betydning: de er for *mette*. De er alle født konservative, fordi alle våre partier nu er det, unntatt de kommunistiske. De er så sikre og trygge, mens så mange av oss fløy som møll mot lysflammen og ble tilintetgjort.

Mormor, Oslo

Til valg i Norge

AKP-(ml) går inn for å gjøre Norge lettere tilgjengelig for fremmedkulturelle folkeslag, bl.a. gi dem stemmerett og dermed politisk innflytelse ved norske valg, iflg. radioens valgsending 24. august kveldstid.

Å gjøre Norge tilgjengelig for

allverden smaker av nasjonal prostitusjon av vårt land! — Foruten at slike holdninger i seg selv er moralsk forræderi!

Kan den fremmedkulturelle belastning på vårt land gavne den norske arbeiders kamp om samfunnsgodene? — Eller håper AKP å finne sin fremtidige oppslutning i fremmedarbeiderne, til erstatning for den mindre samarbeidsvillige norske arbeider?

Einar Giæver,
Jøvik/Tromsø

En sogning spør

1. Det er blitt meg fortalt at på AP-regjeringens sakliste for 9. april 1940 var ny abortlov, med et innhold i tråd med den lov vi nå har. Stemmer dette?

SVAR: Det er riktig at regjeringen Nygaardsvold's høyeste ønske var gjennomføringen av en fosterdrapslov. En av de drivende krefter var seksualprofeten, den senere medisinaldirektør og helsedirektør, militærnektoren og oberstløytnanten, Karl Evang. Den 9. mars 1940 vedtok Studentersamfunnet i Trondheim en resolusjon for abortus provocatus etter forslag fra læge Tove Mohr, og det ble bedt om støtte fra Studentersamfunnet i Oslo.

Også selve Universitetet var aktiv i aksjonen, reo pogramssfi aktiv i aksjonen, og professor Lous Mohr tok vitenskapen og forskningen til inntekt for at «menneskeavlen må under kultur».

Planene ble utarbeidet etter mønster fra Sovjet, sosialistenes himmelrike. Okkupasjonen satte en stopper for gjennomføringen av loven, — som altså nå skal settes ut i livet, — med hjelp fra borgerlige partier. Riktignok i en noe revidert form.

2. Dikterpresten Anders Hovden skrev et dikt om England. Jeg husker det sto i en avis, utgitt i Stryn, under okkupasjonen. Mitt spørsmål er om redaksjonen kan skaffe meg diktet, eller være behjelpelig med opplysninger i den retning.

Jeg husker et par strofer fra diktet, som lød omlag slik: «Du rike England uten glans i dødningsdans. For gull og sølv...» Diktet sier videre noe i denne retning: «Englands makt vil bli hespet inn som tråden på et nøs-te».

SVAR: Oss bekjent ble det ikke utgitt noen avis på Stryn under okkupasjonen, — derimot i Leikanger.

INO's kloke hoder er nå satt i sving for å finne frem diktet. Finnes det, vil du få det i posten.

3. Er det sant at de politiske flyktninger fra Norge, bl.a. fra «Solbris» ikke kan sette fot på norsk jord uten å bli arrestert, selv med utenlandsk (Argentinsk) statsborgerskap?

SVAR: Riktignok er vi behandlet verre enn mordere og voldtektsforbrytere, men etter 36 år har våre politiske flyktninger full anledning til å besøke hjemlandet. «Solbris»-flyktninger har vært her flere ganger, og ved opptakene av «I Solkorsets tegn», ble «Solbris-boken»s forfatter, Astrup Nielsen, intervjuet av NRK på Fornebu.

Dommen over frontkjemperne

«Det forlyder i pressen at de fryktede og hatete frontkjemperes skjebne kan ansees beseglet. Deres dager er lett talte. Det ser altså ut til at dødsstraff venter dem alle uten undtagelse. Ja, ja, når rettferdigheten krever det, er det vel ikke noe vi skal ha sagt til det.»

(Bergenspresten Olaf Totland i den kristelige dagsavis «Dagen» 18. mai 1945.)

Du må lese:

DAVID IRVING: Der Nürnberg-prozess kr. 30,-

Der Untergang
Dresdens kr. 35,-
Hensynsløs krig mot tysk sivilbefolkning.

W. AHRENS: Verbrechen an Deutschen kr. 60,-
Dokumentasjon av forbrytelser mot tysk sivilbefolkning i Øst-Europa og vest-tyske forsøk på å skjule sannheten.

WALDEMAR ERFURTH: Der finnische krieg 1941-44 kr. 50,-

Alle uinnbundne. Forskuddsbetalt skjer forsendelsen portofritt, — ellers i oppkrav.
Postgiro 2 34 13 52

Bestilling sendes:
A. Norberg,
Postboks 3044 Elisenberg
Oslo 2

Averter i «Folk og Land»

Nytt skrift om Auschwitz

I de år som er gått siden den annen verdenskrig, har *faghistorikerne*, både i og utenfor Skandinavia, stort sett forholdt seg tause når det gjelder historien om «de seks millioner», vesentlig jøder, som ble «gasset» av tyskerne. Man har bare stilltiende godtatt de utsagn som Nürnbergdomstolen i sin tid erklærte å være i samsvar med fakta.

Imidlertid er det både på fransk, engelsk og tysk utkommet en god del litteratur om dette emne, også av forfattere som stiller seg avgjort skeptiske til Nürnbergdommene. Her skal bare nevnes den amerikanske professor Arthur R. Butz og den engelske historiker David Irving. På norsk er det, så vidt vites, bare utkommet ett lite skrift med kritikk av Auschwitz-legenden, nemlig A. I. Bru: «Holocaust» (Oslo 1979). Nå er det imidlertid kommet ett til, i det en person som kaller seg *Sigurd Hildetann* (sikkert et pseudonym) har gitt ut et skrift på 74 sider i A-4 format med tittelen «De seks millioner». Heftet er utkommet i kommisjon hos Leidangen forlag, Moss.

Forfatteren synes å ha gjort emnet til gjenstand for et inngående (Forts. side 7)

Boktjenesten

Postboks 924 - Sentrum, Oslo 1. Telefonbestilling: (02) 19 06 71

NS-MEDLEMMENES SYN:

.... eks. Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 65,-
.... » — » — NS og fagorganisasjonen	» 80,-
.... » — » — Fra kirke- og kulturkampen	» 85,-
.... » Justus Vericultur: Den norske kapitulasjon	» 15,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 35,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 45,-
.... » Harald Franklin Knudsen: I was Quislings secretary	» 50,-
.... » Sigurd Mytting: Politisk dømt	» 30,-
.... » Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	» 20,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsåret forfaller	» 20,-
.... » Olaus Ulven: Lange skygger	» 25,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Institutt för Offentlig og Internasjonal Rätt:	
Den norska rättsuppgjørelsen	kr. 45,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » — » — § 104. Mer lys over rettsoppgjøret	» 10,-
.... » Referat og utdrag på norsk av ovennevnte svenske rettsutredning	» 5,-
.... » Universitetsforlaget: Fra idé til dom	» 45,-
.... » Berner Hansen: Mannen bak søylen (Om prof Wilh. Rasmussen)	» 78,-
.... » Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	» 25,-

Portofri forsendelse ved forskuddsbetaling. (Ellers tillegges porto og oppkravsgebyr.)

Postgiro: 5 15 46 38. Bankgiro: 1063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker.

.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre landsmenn?	» 5,-
.... » Håkon Meyer: Et annet syn	» 35,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	kr. 60,-
.... » Svein Halse: I forreste linje (Den norske Legion)	» 60,-
.... » Ben Esper: Tsjerkassy (Norsk ambulanseskjører på østfronten 1943-44)	» 88,-
.... » Svein Blindheim: Nordmenn under Hitlers fane ..	» 60,-

DANSK LITTERATUR:

.... eks. Erik Haaest: Udyr — eller hva? (Dødsdømte)	» 15,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalle det sammensvergelse (Hvem trekker i trådene?)	» 48,-

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

TILBUD:

Jernkorset, Ridderkors m/ekeløv og sverd, Østfrontmedaljen skaffes. Likeså effekter til SS-uniformer. NB! «Mein Kampf» på norsk kjøpes. Skriv til **N.Imp., Boks 545, 3101 Tønsberg**

Seriøst ønske:

Legionsminner utgitt 1943 ønskes kjøpt. Bilder og brev fra fronten er også av interesse. Det er bare fra DEN NORSKE LEGION og SKIJÆGERBATALJONEN som har interesse.

Henv. Bill. Mrk. «SERIØST ØNSKE»

Send oss din «støtteannonse»!

Hjertelig takk til 50 nye bidragsytere som har gitt oss tilsammen kr. 5 445,-.

Selv om det ennå er noen «støtteannonser» vi ennå ikke har kvittert for, trenger vi likevel hardt til flere av dem utover høsten. Har du sendt oss noen «støtteannonse» i det siste? «Støtteannonser» er gaver på kr. 50,- eller mer.

STØTTEANNONSER fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

P., Fauske 65,—	H., Molde 200,—	H., Kristiansand 50,—	T., Ulnes 100,—	L. R., Oslo 75,—
J., Bjerka 125,—	O., Isfjorden 240,—	F., Arendal 90,—	K., Fagernes 125,—	A. H., Oslo 50,—
N., Korgen 125,—	J., Landås 100,—	K., Vrådal 140,—	E., Skrautvål 200,—	G. H., Oslo 300,—
O., Alhusstrand 100,—	B., Os 55,—	T., Rauland 80,—	H., Lesja 50,—	D. G., Oslo 50,—
J., Stjørdal 50,—	B., Stavanger 200,—	O., Notodden 50,—	P., Lesja 80,—	H. S., Oslo 100,—
X., Støren 60,—	N., Sandnes 65,—	R., Holmestrand 75,—	A., Stavsjø 140,—	N.D. Jens, Oslo 125,—
M., Kristiansund 100,—	E., Bryne 75,—	L., Sande 50,—	B., Brumunddal 60,—	O. Ø., Oslo 100,—
		K., Drammen 125,—	E., Hamar 175,—	A. M. B., Oslo 125,—
		K., Kongsberg 100,—	E., Tynset 95,—	I. B., Oslo 100,—
		T., Nore 125,—	M., Jessheim 60,—	M. B., Oslo 75,—
		S., Gran 100,—	L., Høn 200,—	P., Odense, Dmk. 240,—
		O., Røn 100,—	P. M., Oslo 100,—	Ø., Sion, Sveits 75,—

Minoritetenes . . .

(Forts. fra side 2)

le» er jeg ikke i tvil om. De bør bannlyses fra jordens overflate, men likevel må vi ha lov å forsvare oss, land og folk i vår del av verden. Ikke bare mot våpenets invasjon og undergraving, men også mot «den stille okkupasjon» som vår kommende generasjon vil befinne seg i.

Vi begår en stor ugjerning mot våre barn og etterkommere ved å overse nevnte fakta, og ved at vi har stoppet også saklige advarsler ved en tåpelig lovparagraf.

Dette siste har også hindret oss i å henføre vår økende narkotikasmugling til bestemte grupper, og videre ha motforestillinger mot millitante grupper innen samefolket i nord.

Har ikke også de vest-europeiske folk en identitet å forsvare?

Henry Oddlo Erichsen

Borgerkrig . . .

(Forts. fra side 4)

for. Det var regjeringen, stortingsflertallet fullt ansvarlige for. Det bør man ikke glemme.

Horats har formet sitt syn med følgende ord: «Tuctua res agitur,

paries cum proximus ardet». Nå er det for meget forlangt at regjeringen skulle kunne lese latin, men det foreligger en utmerket oversettelse: «Når det brenner i naboens hus, gjelder det også deg.» En meget grei ledetråd, for dem som styrer og steller.

Men det ser ut til, at Nygaardsvolds regjering var stanset ved det, visstnok trønderske ord-sprog:

«Han kjem noe vel ikkje hit, sa kjærringa, ho høyrde tale um krigen.»

Tønsberg Blad, den 17.7.-81

Nytt skrift om . . .

(Forts. fra side 6)

ende studium. Spesielt gjelder det Gerald Reitlingers «The final solution», som han bruker i tysk oversettelse —, men unlater å oversette de mange sitatene til norsk. Dette gjør skriftet vanskelig å lese for ikke tyskkyndige. Dessuten er det skrevet i en så innviklet og tungvint stil, at en uvilkårlig begynner å lure på om forfatteren kan ha hatt norsk som morsmål? Det er forøvrig nokså merkelig at forlaget ikke har gitt forfatteren noen rettleiding i å skrive leselig og lett forståelig norsk.

Men for alle som våger å gi seg i kast med forfatterens meterlange perioder og utallige under-setninger, inneholder heftet svært mye av interesse. Forfatteren må sitte inne med et fond av kunnskap om emnet, og det foreliggende skriftstykket må være resultatet av et intens intellektuelt arbeide. Det er absolutt leseverdige for alle som ønsker å finne fram til sannheten om jødernes skjebne under den annen verdenskrig.

T. E.

La oss . . .

(Forts. fra side 2)

borgerlig valgseier ved høstens valg er sannsynlig, men hvis det bare fører til at kusen som kjøpte samfunnsvognen i grøften blir skiftet ut, og vognen fortsatt skrangler videre i de gamle hjulsporene, er man like langt.

Forutsatt interesse for saken, skal initiativet til å få gjenreist Fedrelandslaget som en nasjonal kamporganisasjon bli tatt, og der vil alle nasjonalsinnede nordmenn kunne bli medlem, uten hensyn til om de tidligere har vært «jössing» eller NS-medlem. Fedrelandet kaller!

Georg Ødegaard
«Morgenbladet»

Samtale om «isfronten»

I programmet «På direkten» i går intervjuet Steinar Brauteset Haagen Ringnes. Intervjuet, eller rettare sagt samtalen gjekk omkring programmet «I solkorsets tegn» som fjernsynet sende tidlegare i vinter. Haagen Ringnes hugsa sjølv korleis ein folkeskuleelev vart mobba då han kom i Hird-uniform på skolen. Dette var hausten 1940 og Haagen Ringnes var 11-12 år gammal. Synsbiletet av 500 elevar som står i halvsirkel rundt guten i hirduniform er noko som har fulgt Ringnes opp gjennom livet.

Brauteset laga sjølv eit radio-program i 1962 om ein okkupasjons-soldat som busette seg i Norge. Han møtte då sterke reaksjonar. Då han i 1970 laga eit program om NS-folk, kom det ikkje serlege reaksjar, og han lurte på om det kanskje var den endra mediasituasjonen som gjorde at programserien «I solkorsets tegn» førte til slike sterke reaksjonar. Sjølv sagt hadde det sitt å sei at dei tragiske «Hadelandsdrapa» skjedde rett før serien vart send.

Norge er eigentleg fattig på faktisk historie om det som skjedde innad i NS-rørsla under krigen. Det var òg utgangspunktet for serien til Haagen Ringnes. — Mine motiv for å lage serien var av reint journalistisk art, sa Haagen Ringnes. Og han var klar over at han vandra inn i eit minefelt av kjensler. Men han meinte han lærte mykje av dei folka han møtte. Biletet av NS-tilhengjarar som lågpanna eller

bandittar måtte endrast. Han møtte folk som langt på veg resonnererte og tenkte som vanlege mennesker.

Ordet landssvik er eit lada omgrep. Dei fleste som gjekk over til tyskarane under krigen meiner at dei ikkje sveik landet med opne augo. Og det er eit minefelt med kjensler ein kjem inn i, anten det gjeld folk som var motstandsfolk under krigen, eller det gjeld folk som var NS-folk. Difor var det òg mange leiande NS-folk som nekta å stille opp i programmet, ikkje avdi dei ikkje torde, men avdi dei meinte koner, barn og barnebarn hadde lidd nok.

Både Ringnes og Brauteset stilte seg tvilande til at det var organisert tilknytting mellom gamle NS-folk og nynazister.

Haagen Ringnes har fått ikring 200 brev etter serien. Og sjølv om det er eit fleirtal av dei breva som er negative til serien, er det ein viss balanse. Og sjølv om det er flest motstandsfolk som er negative, er det og ein del NS-folk som har skrive negative brev.

Til slutt kan det nemnast at det i nær framtid blir satt i gang med liknande klostermøter som pater Hallvard Rieber Mohn sette i gang med etter krigen. Det er møter der NS-folk og motstandsfolk møtest for å bryte isfronten og komme på talefot att.

Arve M. Bakken
(Nationen 21.5.-81)

Fra «den annen side»

1951-1981 FOLK OG LAND

I forbindelse med FOLK OG LAND's 30 års jubileum, er det allerede nå kommet mange hilsener til oss fra abonnenter.

Fleire gratulasjoner vil komme når vi i neste måned markerer begivenheten med et jubileumsnummer og større arrangementer for avisens lesere. Fortsatt er det noen ledige plasser ved feiringen, men det er et absolutt krav at påmelding skjer skriftlig.

Tilmeldte vil i begynnelsen av oktober få tilsendt detaljerte opplysninger om arrangementene, men allerede nå vil vi ønske velkommen til en minnerik opplevelse, i samvær med abonnenter fra fjern og nær.

Hilsener, gratulasjoner og gaver til jubilanten, samt påmelding til arrangementene, kan sendes: FOLK OG LAND, postboks 7157, Homansbyen, Oslo 3.

Et brev fra en av våre venner i Australia, en norsk krigsseiler, skulle vært inntatt i dette nummer.

Vi har foretrukket å vente til jubileumsnummeret, der også andre fra «den annen side», sender oss sine hilsener.

MÅNEDENS «PERNILLE»:

Barmhjertighet mellom våpnene — barmhjertighet etter våpnene. Hvis det finnes en himmel, og en mulighet fra denne å betrakte jorden innbefattet vårt selvgoede land, må Henri Dunant ha det vondt hinsides.

Vondt har neppe «Verdens Gang»s Tim Greve med stigende løssalgstall. Caritas er ikke hans spesialitet hverken mellom eller etter våpnene.

Det er så lett å sette seg ned og skrive at også norske kvinner meldte seg til tysk krigstjeneste. Hvem husker førti år etter at de søkte opptagelse i det tyske Røde Kors at det var barmhjertighet mellom våpnene som drev dem, som Florence Nightingale ble drevet av det og la spiren til den organisasjon, Røde Kors, som Henri Dunant se-

ner bygget opp.

Jeg har tidligere skrevet om dem som meldte seg til tjeneste i det tyske Røde Kors, front søstrene som de også er blitt kalt. For de fikk saktens sin ilddåp, så front søster er ingen dårlig betegnelse.

Her sitter jeg og arbeider på et kontor, og litt «ute i marken», som det heter. Jeg er med på å omsette varer, døde ting. Front søstrene forsøkte å redde, og reddet liv. Hva er varer mot det. Jeg er misunnelig over at jeg den gang de gikk til sin innsats i Barmhjertighetens tjeneste akkurat hadde sett verdens lys, slik at jeg av naturlige grunner var forhindret fra å være med på det de utrettet.

En av front søstrene, som fikk fire år, var sammen med en rekke andre front søstre i Holland da de

allierte satte inn sin fallskjermskisjon et eller annet sted der. (Jeg ber om tilgivelse for at jeg ikke er krigshistoriker, og at krig overhode gir meg en følelse av vemsel over at verden kan akseptere legale masse mord på mennesker av andre nasjoner, og derfor ikke nøyaktig kan stedfeste stedet for operasjonen, som det jo heter.) Sykehuset, som de tjenestegjorde på, var i løpet av et par dager overfylt av sårede engelske og tyske soldater. De søstre jeg taler om pleiet begge. De i sengene hadde ikke noen fiendtlig innstilling mot hverandre mer. For dem var fiendtlighetene forbi.

Vedkommende møter sin dommer i 1946. Hun forteller om dette, og blir fortalt at hun skulle ha pleiet de engelske, og antagelig

gjort, som en pleiehjemsbestyrer oppe i Sør-Trøndelag, gitt de sårede tyskere sprøyter. Inter arma caritas — ja, det kunne ha blitt en historie for Tim Greve, langt mere verdt enn tusenkronertipset:

NORSKE FRONTSØSTRE GA TYSKE SOLDATER DØDS- SPRØYTER!

Og så hadde norske sykehus stått åpne for dem, for det eneste Tim Greve forstår er vinning av det en gjør. Idealisme øker intet løssalg. Og derfor er det klart, at alle som arbeidet på tyske anlegg gikk straffefri, for disse gjorde det for vinnings skyld. Men hvem forstår idealisme som er fanget inn i velferdsstatens tankegang. Den har ikke plass for idealisme.

Så vidt jeg vet er det mangel på

sykepleiere i dette land. Samme søster, som er skildret ovenfor, leste for seks—syv år siden en annonse, som gikk ut på at Ullevål Sykehus manglet ferieavløser. På ny rørte idealismen seg i henne. Hun snakket med sin mann, og han syntes det var en fin tanke at hun på ny ville hjelpe. Derpå ringte hun til rete vedkommende ved sykehuset. Samme ville gjerne vite hvor hun hadde sin utdannelse fra. Da vedkommende fikk dette å vite fikk hun til svar at denslags mennesker hadde de ikke plass for.

Pleiet ikke franske, engelske og andre lands front søstre sårede tyskere når slike ble innbragt. Ble de straffet for det?

Hva er det for et galehus av et land jeg egentlig lever i?

Pernille

Inter arma caritas

TROLL I ORD

Stille etter stormen

Etter vårens store oppstyr omkring Nasjonal Samling i massemedia, er det nå stille, men en ting er sikkert og det er at nye bølger vil komme. Dette er et spørsmål som vil bli drøftet og diskutert i mange, mange år ennå fordi «retts»oppgjøret har etterlatt et verkende sår i vårt folk. Det vil ikke engang opphøre når krigsgenerasjonen er dødd ut, fordi NS-folks etterkommere vil være oppsatt på å renvaske sine foreldre og besteforeldre. De kjente og kjenner dem som gode, ærlige og idealistiske mennesker, og de vil ikke finne seg i at deres minne skal svertes av et forræderstempel.

Men fremdeles lever det titusener av NS-folk, og vårens storm førte gledelig nok til at mange flere av dem enn før sluttet opp om vår avis og om det arbeide som Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie driver. Selv om det nå i en periode er blitt stillere om saken, må det ikke føre til at interessen blant våre folk slapper av. Det er av avgjørende betydning at både avisen og det organisasjonsapparat vi har i og med INO, blir gjort stadig sterkere, slik at vår stemme kan bli hørt. Derfor må vi alle gjøre vårt for å vinne nye lesere for «Folk og Land» og nye medlemmer til INO.

La oss alle gjøre vårt på hvert vårt sted! Sett i gang nå og vent ikke til i morgen.

Høsttakkefesten

Menighetens takk til Gud for årets grøde, er en gammel skikk, hos oss fast forordnet ved den dansk-norske kirkeordinans ved reformasjonen. Siden 1889 kan man i Norge holde høsttakkefest i kirken en søndag eller hverdag etter innhøstningen, og kirken blir ofte smykket med kornnek, blomster og høstens frukter. I gamle dager sang hele menigheten «Te Deum» eller den såkalte ambrosianske lovsang «O, Gud, vi priser dig», gjendiktet av Luther og oversatt av Landstad i den reviderte salmebok, nr. 31, «O store Gud, vi lover dig, til evig tid vi takker dig!».

Jo, vi gjør vel i å takke Gud for alle hans gaver til oss. Det norske folk er særlig begunstiget i forhold til de mange ute i verden som lider nød. Den svenske Lina Sadell-Berg, sier det så vakkert:

«Jag kan icke räkna dem alla,
de prov på Guds godhet jag rönt.
Likt morgonens droppar de falla
och glimma likt dessa så skönt —

Jag kan icke räkna dem alla,
men ack, må jag tacka dess mer.
Guds kärleks bevis må jag kalla,
de under av nåd han betar.»

I forbindelse med bønningen «Gi oss idag vårt daglige brød», sier Luther at bønningen også er rettet mot djevelen som «anstifter så meget kiy, mord, opprør og krig osv. Det gjør djevelen ondt at noen får av Gud og eter en brødbit. Sto det ikke til Gud og vår bønn, «ville vi sannelig ikke beholde et strå på jorden, en skilling i huset, ja ikke livet en time».

Amen!
Dag Markus

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14, onsdag kl. 18—21.
Postadr.: POSTBOKS 924 - SENTRUM, OSLO 1.
Kontoradr.: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO 6. Tlf.: (02) 19 06 71.

Herr redaktør

Ethvert noenlunde velorientert menneske vet at verden nå står overfor muligheten av en gruffull katastrofe av apokalyptiske dimensjoner, en total utslettelse av alt liv i et kjernefysisk helvete. Å motarbeide dette vanvidd skulle man tro var den altoverskyggende oppgave, også for oss nordmenn.

Ikke desto mindre finner det norske Trangvik tid og energi til påny å kaste seg med hatefulle selvreferdighet over en gruppe på 50 000 landsmenn som av forskjellige grunner, og oftest i god tro, kom til å stå på den gale side under krigen. Det postuleres med den største freidighet at disse 50 000 skulle vite mer enn alle andre nordmenn om hva som foregikk, for eksempel i de tyske konsentrasjonsleire. De skulle altså være spesielt innvidd i disse hemmelige uhyrligheter!

Videre mener man åpenbart at vi representerer et moralsk bunnfall, verdig til å dømmes en bloc for de verste forbrytelser, ja landsforræderi. — La oss gjøre et tankeeksperiment:

Om vi nå undersøkte et vilkårlig utvalg på 50 000 av dagens voksne norske befolkning, ville vi ikke da høyest sannsynlig finne et solid antall av moralsk defekte og forbrytere av forskjellige kategorier? Men vi ville vel ikke anse det som rimelig og rettferdig å dømme kollektivt de 50 000 utvalgte på grunnlag av denne minoritets handlinger og moralske habitus? (Det ville minne meget om velkjente generaliseringer som «Nordmenn er late», «Ungdommen av i dag er råtten».)

Imidlertid er det jo nettopp dette tvilsomme prinsipp man tillater seg å anvende mot alle de såkalte «nazister» (og da i praksis også med konsekvenser for et enda større antall av slektninger og etterkommere). Og man er naturligvis påpasselig med aldri å nevne noe som

kunne tale til vår fordel, for eksempel at svært mange av oss, ofte med stor personlig risiko, gjorde gode gjerninger mot våre landsmenn i nød.

I min egen rettsak ble det nevnt og dokumentert at jeg, på permisjon fra østfronten, hadde reddet en god nordmann fra fengsel og deportasjon. Dette ble overlegent avfeid av aktor med at det var min simple plikt! Ja vel. Men at denne mulighet til å hjelpe kostet meg tre grufulle år på østfronten, falt det ham ikke inn å ta hensyn til.

Foranledningen til denne fornyede heksejakt og trakassering vi nå opplever, er den ulykksalige TV-serie «I solkorsets tegn» og det enda verre «På sparket»-programmet som fulgte. Det siste utmerket seg særlig ved å gi fritt løp for professorale brøl og skyllebøtter, samt diverse løgnaktige påstander av en stalinist (bl.a. fantasier om divisjon «Wiking», uten at noen var til stede som kunne gitt ham svar).

Nasjonalsosialismen og alt dens vesen er vel nå endelig og ettertrykkelig avslørt og fordømt av Historien. Personlig har jeg forlenget distansert meg fra denne ideologien. Jeg har valgt å trekke meg tilbake og la verden gå sin gang, uten å engasjere meg politisk på noen måte. Men når jeg nå opplever et slikt u-stoppelig, hatefullt rabalder og en slik vedvarende løgnspredning, synes jeg det er på tide å ta til gjenmæle. Blant annet ville det være rimelig om man nå sørget for en like grundig avsløring av et annet umenneskelig skrekkelde, som har vart i over 60 år og fremdeles vedvarer, det sovjetiske. Det er dette spøkelse som i dag truer verden med undergang.

Men enkelte av mine landsmenn, de som vet alt så meget bedre, forlanger at jeg skal angre at jeg som ung mann tilbrakte tre år i skyttergravshelvetet på østfronten. De aner ikke hva de

snakker om! Men det er vel dette som turrer dem så umåtelig, at de omsider begynner å få en følelse av at vi frontkjempere ikke var så helt på jordet allikevel når det gjaldt valg av motstander, fiende, i krigens annen omgang. (At jeg og mange av mine frontkamerater først sloss mot tyskerne i 1940, ser jeg bort fra her.)

Mine erfaringer i øst sier meg at det faktisk var av nokså underordnet betydning hvem vi sloss sammen med. Det var forresten ikke bare tyskere, men unge menn fra nesten samtlige europeiske nasjoner, også franskmenn (i divisjonsstyrke), ja til og med russere og kosakker i stort antall.

I 35 år har vi nå stadig hørt at vi «sloss for Tyskland», «sloss for nazismen». Det nevnes sjelden hvem vi sloss mot. Jeg har all respekt for de nordmenn som på en eller annen måte gjorde en innsats på engelsk eller amerikansk side, for Norge. Men sett at vi uttrykte oss på lignende måte om dem: «dere sloss for England», «dere sloss under Churchills faner», — ville de like det?

Siden vi nevnte Churchill, vil jeg sitere hva han engang sa: «Jeg er villig til å alliere meg med Djevelen for å knuse nazismen». Det gikk dessverre troll i ord. Det ser vi nå. Amerikanerne var også utrolig naive og kortsynte i sin «lend and lease»-politikk, som skaffet Sovjet våpenhjelp for 11 milliarder dollar. Takken for denne velvilje høster de nå, 40 år etter.

A. K. S.

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Derfor må venstreekstremister overvåkes

Andrew Boyle: For KGB i England. Tiden Norsk Forlag.

KGB-spionene Burgess, Maclean, Philby og Blunt ble vervet av sine oppdragsgivere i et radikalt studentmiljø i Cambridge i tredveårene. Senere avanserte de til viktige stillinger bl.a. i britisk etterretningsvesen og diplomati, hvor de gjennom en lang årrekke overlevte en rekke strengt hemmelige og ytterst viktige opplysninger til russerne. Ikke en sjel bekymret seg over disse mennenes suspekter røde fortid. Denne boken gjør meget

detaljert rede for spionenes utvikling og hvilken skade de gjorde før de ble avslørt.

Den eneste konklusjon man kan trekke av det man her leser, er at overvåking av venstreekstremister i høy grad er berettiget, ikke fordi de alle er forrædere, men fordi sjansen er stor for at noen av dem er det. Man kan også undre seg over at så få tilsvarende tilfeller er avslørt i Norge. At KGB har drevet og driver verving av agenter også her i landet, er jo hevet over tvil.

H.

FOLK og LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag 10—14 og onsdag 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 60,- pr. år, 30,- pr. halvår. I nøytralt omslag og utenlands, tillegg kr. 7,50 pr. halvår.

Postgiro 5 16 45 04
Bankgiro 8041.07.03452
Løssalg kr. 5,-

Annonsepris:
Kr. 1,- pr. spaltem.m. + MVA

Utgiver: A/S Historisk Forlag
Trykk: Viking Boktrykkeri A/S